

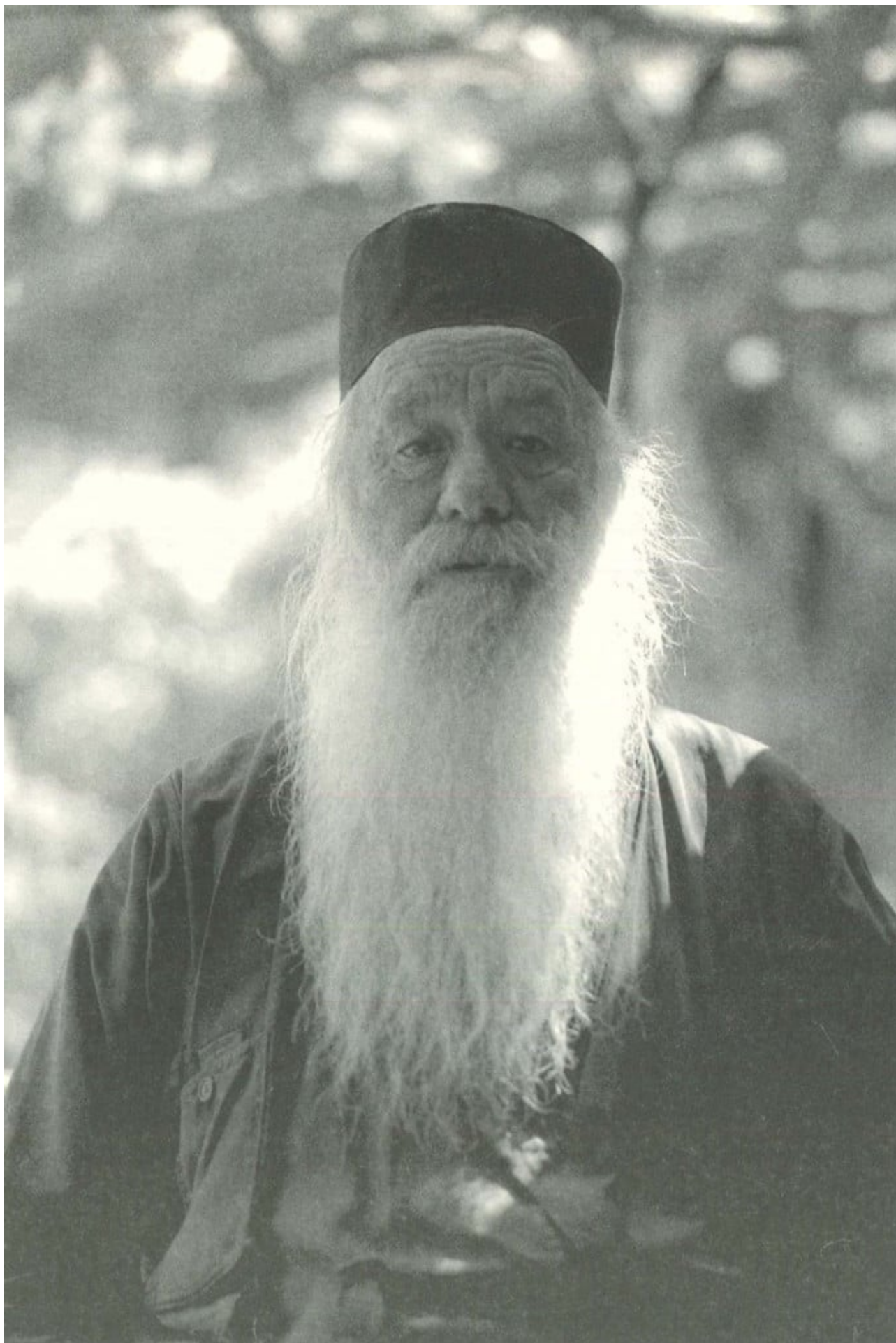
17 Μαΐου 2023

Ιερομόναχος Νικάνωρ Καυσοκαλυβίτης (1913 - 17 Μαΐου 1998)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

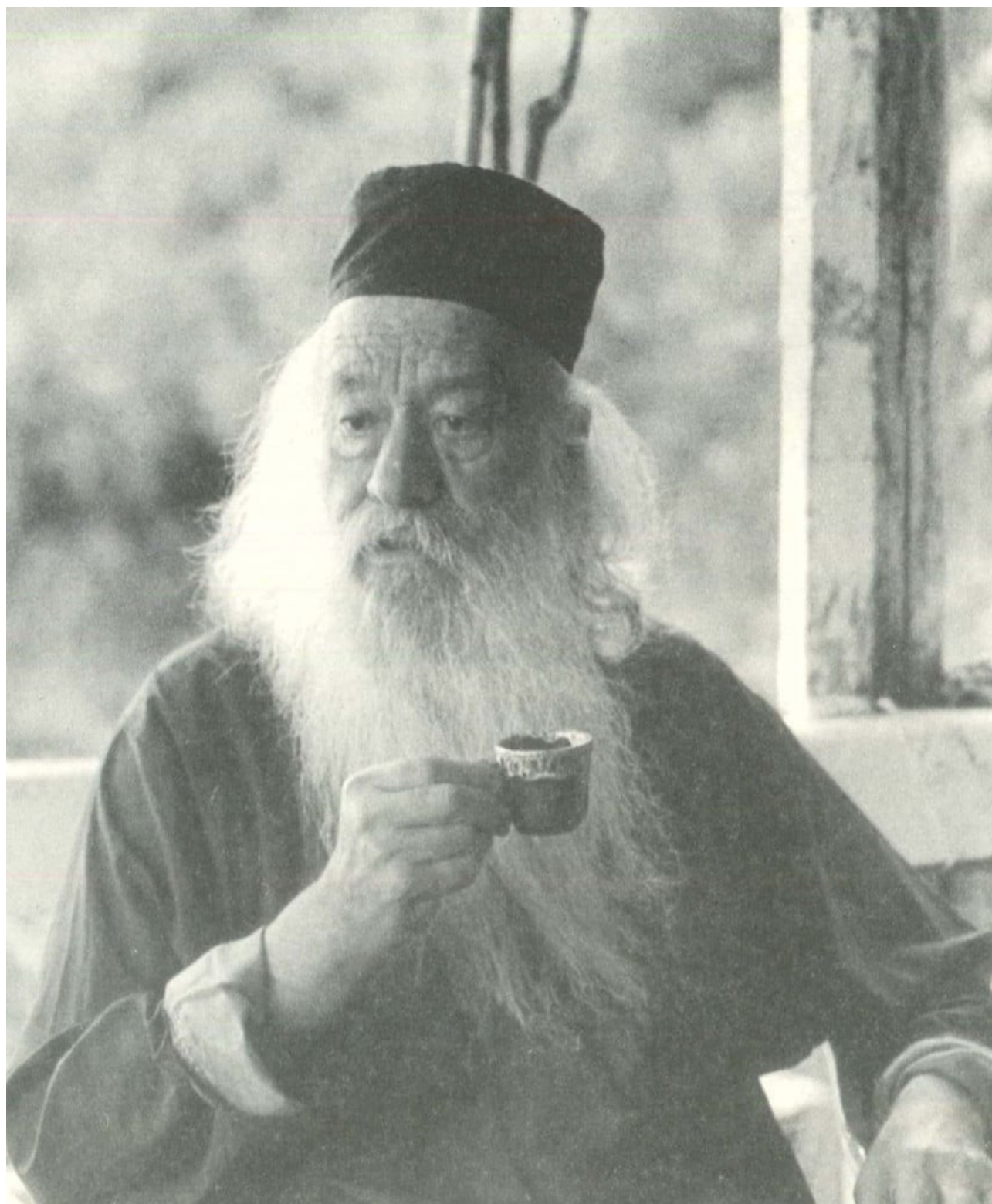
Image not found or type unknown

Γέροντας Νικάνωρ Καυσοκαλυβίτης, πάντοτε ευγενής, καταδεκτικός και φιλόξενος (φωτ. μοναχού

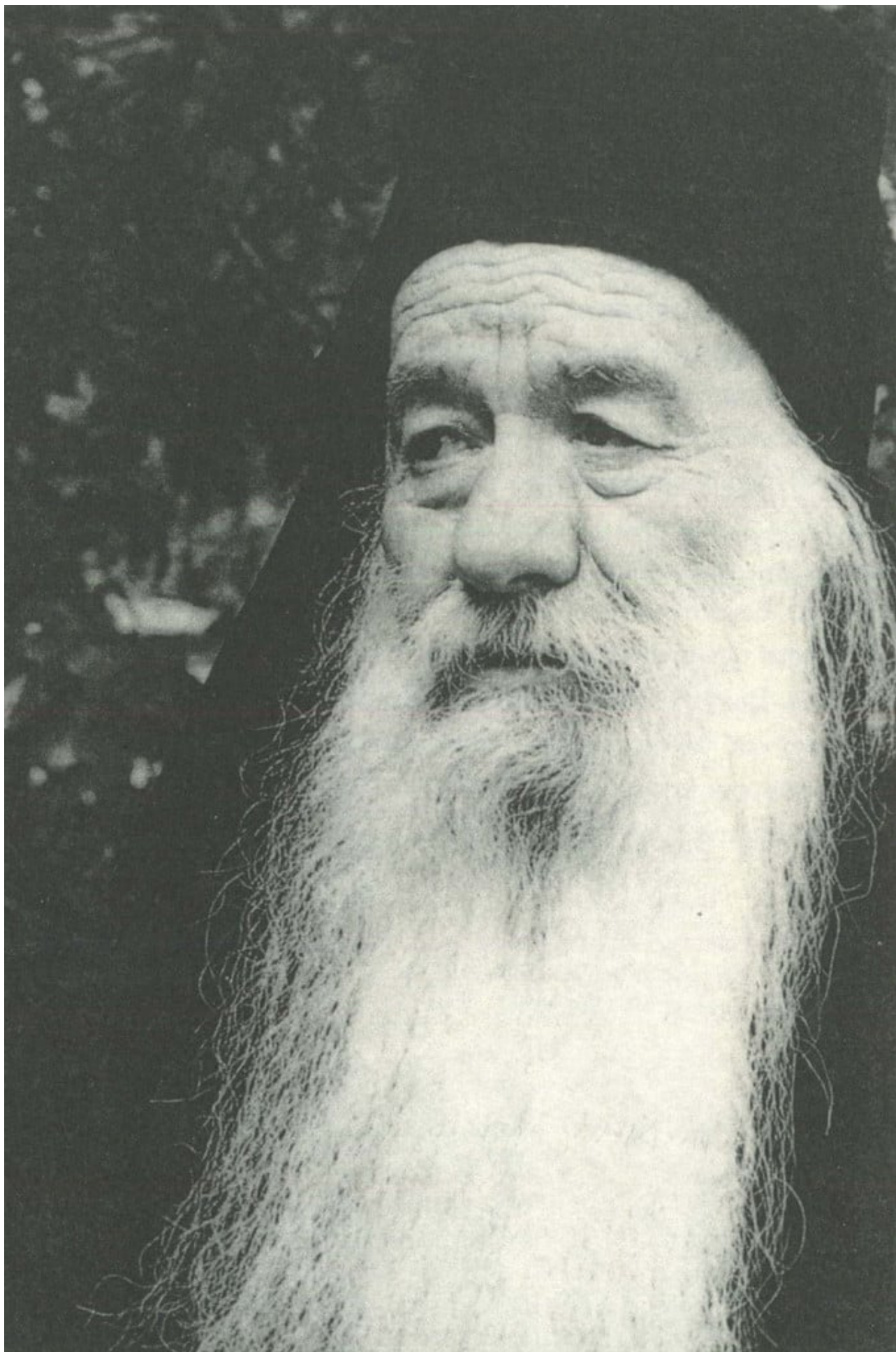
Τά προσυπέγραφα άνετα τα παρακάτω λόγια του αγαπητού ιερομονάχου Ιωαννικίου Κοτσώνη για τον αείμνηστο παπα-Νικάνωρα, τον οποίο γνωρίσαμε από κοντά, όπως ακριβώς τον περιγράφει: «Ο παπα-Νικάνωρ υπήρξε η δεσπόζουσα των τελευταίων ετών μορφή στα Καυσοκαλύβια. Τον ενθυμούμαι με ευγνωμοσύνη για την αγάπη και τη φιλοξενία του. Ήταν χαρακτηριστικός τύπος και εικών Αγιορείτου ασκητού. Μακρυγένης, υψηλός, άδολος στην ομιλία, στη συμπεριφορά, παιδική καρδιά, εργατικός (ησχολείτο με την κατασκευή μάλλινων φανελλών). Πρόσχαρος, προσηνής κι ομιλητικός, σαν Μωραΐτης που ήταν στην καταγωγή. Προπάντων όμως διεκρίνετο για την αγάπη του προς τη θεία Λατρεία. Υπήρξε φιλακόλουθος και ευλαβής λειτουργός του Κυρίου. Έτρεχε σε όλα τα Καλύβια να λειτουργήσει, να εξυπηρετήσει τους Πατέρες και, στο τέλος, άφησε την τελευταία του πνοή, κατά την ώρα της θείας Λειτουργίας».

Ο Γέροντας Νικάνωρ ο Καυσοκαλυβίτης

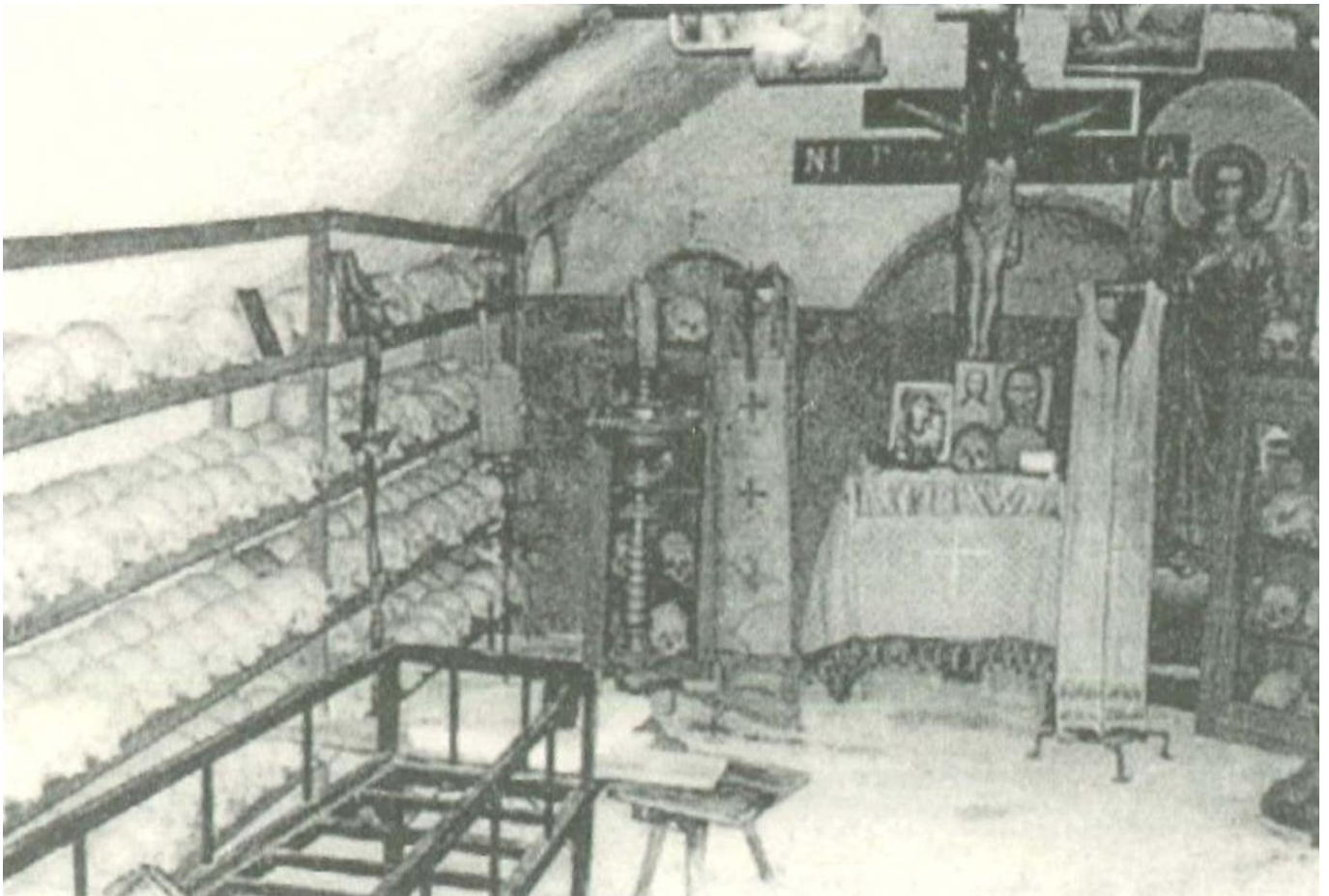
Γεννήθηκε, ο κατά κόσμον Νικόλαος Μανέτας, στο χωριό Λεόντιο Πατρών το 1913. Το 1929 ήλθε στην Καλύβη της Αγίας Άννης στη σκήτη των Καυσοκαλυβίων. Το 1930 εκάρη μοναχός. Το 1937 χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέυς από τον μητροπολίτη Μιλητουπόλεως Ιερόθεο († 1956). Ο υποτακτικός του και διάδοχός του Πάυλος λέγει πως είχε αγαθότητα, φιλοξενία, πραότητα, ευγένεια, ελεημοσύνη. «Βοηθούσε με ό,τι υλική βοήθεια μπορούσε, αλλά και πνευματικά με

λειτουργίες, με τα κομποσχοίνια τους μνημόνευε, χωρίς να κουράζεται καθόλου, προσφέροντας στους πονεμένους συνανθρώπους του ψυχική γαλήνη και ανακούφιση. Ουδέποτε είπε ότι “κάτι είμαι”. Έλεγε: “ένα τίποτα είμαι. Ο χειρότερος άνθρωπος του κόσμου είμαι”. Καμιά φορά δεν είπε ότι “έχω αρετή εγώ. Τίποτα μή με ρωτάτε εμένα, εγώ δεν ξέρω τίποτα, είμαι αγράμματος”. Πάντοτε αυτά μας έλεγε. Και στους λαϊκούς, πάντοτε, τα ίδια έλεγε, αν και αυτοί τον θαυμάζανε για όλες του τις αρετές, που αυτός προσπαθούσε να τις κρύψει, χωρίς όμως να το καταφέρνει...».

Γέροντας Νικάνωρ Καυσοκαλυβίτης, πάντοτε ευγενής, καταδεκτικός και φιλόξενος (φωτ. μοναχού)

Συνήθιζε να ταπεινώνεται, να βάζει πρώτος μετάνοια, ακόμη και στους μικρότερους και στους υποτακτικούς του. Συχνά έλεγε το «μετανοείτε». Τη μετάνοια κήρυττε συνέχεια, με λίγα και απλά λόγια. Δεν έλεγε γενικά πολλά λόγια. Απέφευγε συστηματικά τα παραπανίσια. Λειτουργούσε σχεδόν κάθε μέρα, όσο ήταν καλά. Η καθημερινή ακολουθία στην Καλύβη ήταν όπως στα μοναστήρια, 5-6 ώρες. Έκανε και πολλά σαρανταλείτουργα. Αν δεν λειτουργούσε στην Καλύβη τους, πήγαινε πρόσχαρα όπου τον καλούσαν. Κάνοντας σαρανταλείτουργο για ένα παιδί κωφάλαλο βρήκε θαυματουργικά τη φωνή του.

Στις ασθένειες ήταν πολύ υπομονετικός. Οι ασθένειες δεν τον λύγιζαν. Ανεπαύθη στις 17.5.1998. Την παραμονή πήγε ο παπάς και τον μετέλαβε. Του είπε τρεις φορές «ευχαριστώ». Αυτές ήταν οι τελευταίες του λέξεις. Μετά έπεσε σε κώμα και την άλλη ημέρα κοιμήθη «τον ύπνο του δικαίου» ο Καυσοκαλυβίτης γεροπλάτανος. Στην εξόδιο ακολουθία του προέστη ο επίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος, που πολύ αλληλοεκτιμούνταν, γνωρίζονταν πενήντα χρόνια, καθώς και στο τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνό του.

Έγραφε περί αυτού ο Αγιορείτης ωραιογράφος επίσκοπος: «Οσιακή μορφή· μέχρι τη ζώνη του η γενειάδα, εκφραστικά και βαθυστόχαστα τα μάτια του, βαρεία και

ανδροπρεπής η άρθρωσις των λέξεων, απλοϊκή η διατύπωσις των σκέψεών του, μόνιμη η έκφρασις της χαράς στο πρόσωπό του. Ευγενής, καταδεκτικός, φιλόξενος. Θα λείψει λοιπόν απ' τη Σκήτη και απ' ανάμεσά μας η κυπαρισσένια του κορμοστασιά και η βιβλική του φυσιογνωμία, που κάλλιστα θα μπορούσε να παραβληθεί με τις πρωτατινές τοιχογραφίες των πινελιών του Πανσελήνου»...

Πηγές - Βιβλιογραφία:

Κωνσταντίνου Ρώϊμπα, Ο παπα-Νικάνορας ο Καυσοκαλυβίτης (1929-1998), Άγιον Όρος 2002. Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Θεομητορικά και εξόδια στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2005, σσ. 395-398.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ.1445-14.*